

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 6-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№40 (274)

Субота, 30 вересня 1972 р.

Ціна 2 коп.

СОЦІАЛІСТИЧНОМУ ЗМАГАННЮ — ПОСТІЙНУ УВАГУ

НА САДГІРСЬКОМУ УВП в минулі роки багато уваги приділяли організації соціалістичного змагання. Але з виходом постанови ЦК КПРС «Про подальше поліпшення організації соціалістичного змагання» ми цю роботу почали проводити більш конкретно, глибше.

З початку 1972 року на УВП розгорнулося соціалістичне змагання за гідну зустріч знаменного свята—50-річчя утворення СРСР між дільницями, відділами, і виробничими зонами та робітниками однорідної професії. Щоб зробити цей рух більш дієвим, на підприємстві організовано контроль за ходом змагання, за своєчасним підведенням підсумків.

В одній статті важко охопити все коло питань цього руху на УВП, тому я зупинюся тільки на організації змагання між виробничими дільницями і відділами УВП.

У змаганні беруть участь шість виробничих дільниць, відділ головного механіка і відділ постачання. Адміністрація УВП, місцевий комітет визначили для них головні показники змагання.

Для виробничих дільниць, наприклад, основним показником є виконання виробничого завдання, якість виробленої продукції, виконання норм виробітку, техніка безпеки, культура виробництва, дисципліна праці, раціоналізаторська робота та організація на дільниці соціалістичного змагання.

Для відділу головного механіка основними показниками в соціалістичному змаганні є виконання планів профілактичних ремонтів і оргтехзаходів, відсутність простоїв устаткування, впровадження раціоналізацій, стан техніки безпеки, культура виробництва, дисципліна праці і організація у відділі індивідуального змагання.

Для відділу постачання основними показниками є реалізація готової продукції та фондів на матеріали, відсутність рекламаций, стан техніки безпеки, культура виробництва, дисципліна праці й організація у відділі індивідуального соціалістичного змагання.

Кожен колектив ще на початку

року взяв соціалістичні зобов'язання, які вивішені на робочих місцях. Адміністрацією та МК затверджено склад комісії по перевірці руху змагання та підведення його підсумків.

На чолі комісії—інженер-економіст П. Кейван. До складу комісії ввійшли також представники адміністрації, партійної та профспілкової організації.

Завдання комісії—перевіряти хід змагання та висвітлювати це питання на засіданнях МК. Засідання місцевого комітету по цьому питанню проводиться не пізніше 13 числа кожного місяця.

Призове місце присвоюється тій дільниці, котра виконала всі основні показники, і яка має найкращі показники. Дільниця, яка за місяць зайняла I місце в змаганні, вручається перехідний Червоний прапор, грамота і грошова премія, а дільниця, котра зайняла II місце—перехідний вимпел та грамота. На підставі протоколу засідання МК на підприємстві видається наказ про підсумки змагання. Підсумки змагання постійно висвітлюються в стінній пресі, випускається «Блискавка».

Підсумки змагання доводяться до відома колективу на зборах дільниць. З колективами, що зайняли I—II місця, збори по підведенню підсумків проводять у Червоному кутку директор підприємства та голова МК. Переможцю змагання вони вручають Червоний прапор, грамоту, грошову премію. З іншими дільницями проводить збори начальник цеху з представником адміністрації та МК. Колективу дільниці, що зайняв перше місце у змаганні тричі підряд, видається додаткова грошова премія.

В обов'язки комісії входять також перевірка правильності витрат коштів, виданих дільниці за перше місце в соціалістичному змаганні. Грошова премія повинна витрачатися на культурно-масові заходи.

Кращих показників у змаганні за 1972 рік домоглися дільниця, де змінними майстрами працюють А. Петруняк, К. Станкевич.

Адміністрація УВП не тільки займається організацією та перевіркою руху змагання, але й забезпечує всі необхідні умови для кращого виконання дільницями взятих соціалістичних зобов'язань.

У цьому році ще не було жодного випадку простою внаслідок відсутності сировини, матеріалів, електроенергії, запчастин. За 8 місяців впроваджено більш 30-ти оргтехзаходів, які спрямовані на підвищення продуктивності праці, підвищення якості виробленої продукції, покращення умов праці.

Добра організація змагання в цілому по УВП дала можливість підприємству за 8 місяців цього року виконати всі показники плану і зобов'язань.

За 8 місяців план реалізації готової продукції виконано на 102,4 процента, продуктивність праці на 107,3 процента, план нагромадження коштів на 111,6 процента, першим сортом випущено продукції 99,3 процента. За 8 місяців підприємство не мало від покупців жодної рекламачії.

УВП по наслідках змагання серед підприємств за I-й та II-й квартал відмічено постановою ЦП УТОГ серед кращих 6 підприємств. В III кварталі колектив учбово-виробничого підприємства працює ще краще й докладає усіх зусиль, щоб завоювати в змаганні за III квартал призове місце.

Колектив підприємства став на ударну вахту на честь 50-річчя утворення СРСР і взяв на себе зобов'язання—15 тижнів, що залишилися до свята, працювати по-ударному. Садгирське учбово-виробниче підприємство взяло соціалістичні зобов'язання обов'язково виконає.

П. ГОРБУНОВ,
директор Садгирського УВП.

ЖУРНАЛ „ПІД ПРАПОРОМ ЛЕНІНІЗМУ“

Агітаторам, політінформаторам, лекторам, пропагандистам системи партійної освіти нашої республіки добре відомий журнал ЦК КП України «Під прапором ленінізму». Журнал подає ідеологічним працівникам значну допомогу в поліпшенні пропагандистської та агітаційно-масової роботи, в ознайомленні з кращим досвідом організації комуністичного виховання трудящих.

У наступному, 1973 році, журнал вестиме рубрики: «Питання теорії», «П'ятирічка: перспективи, проблеми», «Досвід», «Матеріали для усних виступів», «Теми для бесід», «Мистецтво живого слова», «Естафета», «Горизонти науки», «Публіцистика», міжнародний клуб «Орбіта», «В соціалістичних країнах», «В братніх партіях», «Читає запитую — відповідаємо», «Наші довідки» та інші.

На допомогу пропагандистам і слухачам теоретичних семінарів системи партійної освіти журнал розпочав публікацію статей по проблемах: «XXIV з'їзд КПРС про завдання зовнішньополітичної діяльності партії і Радянської держави» та «Удосконалення системи управління соціалістичним виробництвом на сучасному етапі». Для керівників, пропагандистів і слухачів шкіл комуністичної праці журнал друкує серію статей з питань комуністичної моралі.

Зараз, коли вся наша країна готується до 50-річчя утворення СРСР, ідеологічні працівники, усі, хто причетний до виховної роботи, знайдуть у журналі матеріали про розвиток економіки, нау-

ки, культури, про соціальні і політичні перетворення в Країні Рад, про втілення в життя ленінської національної політики, розквіт в Союзі РСР усіх націй і народностей, їх дружбу і взаємодопомогу.

Як і раніше, журнал широко висвітлюватиме досвід ідеологічної роботи в республіці, подаватиме агітаторам, політінформаторам і пропагандистам методичну допомогу. Комсомольські працівники, вчителі, викладачі вузів знайдуть у журналі матеріали на теми виховання молоді, на моральні теми, про роботу серед студентів тощо.

Широко буде представлений розділ, присвячений висвітленню зовнішньої політики КПРС і Радянського уряду, боротьби нашої партії за зміцнення соціалістичної співдружності, єдності світового комуністичного руху. Журнал розповідатиме про життя у країнах капіталу та розвиток національно-визвольної боротьби народів світу.

Ідеологічні працівники знайдуть у журналі цифри і факти про розвиток економіки, науки, культури, довідкові матеріали з різних питань, юридичні консультації, повідомлення про нові книги, кінофільми, зразки наочної агітації.

Журнал ілюстрований, виходить двічі на місяць обсягом 8,4 друкованого аркуша.

Передплатуйте журнал ЦК КП України «Під прапором ленінізму» на 1973 рік. Передплатна ціна на рік 2 крб. 40 коп. Передплату можна оформити у відділеннях «Союздруку» і поштових філіях, а також у громадських розповсюджувачів преси.

На трудовій вахті, присвяченій 50-річчю утворення Союзу РСР, майники Полтавського УВП-1 показують зразки ударної праці. Серед них ударниця комуністичної праці В. Козленко, яка працює в цеху травня 1973 року.

Фото І. СЕРЕБРЯНЦЯ.

ТОБІ, БАТЬКІВЩИНО, НАША ПРАЦЯ НАТХНЕННЯ

ОГРУДНЯ народи нашої країни відзначатимуть славний ювілей Батьківщини—50-річчя утворення Союзу РСР. У постанові ЦК КПРС підкреслюється, що це велике свято нашого багатонаціонального народу.

По всій країні широко розгорнулося соціалістичне змагання за строкове виконання завдань другого року п'ятирічки, викликане рішучими рішеннями XXIV з'їзду КПРС. Робітничий клас, колгоспне селянство, трудова інтелігенція, натхненні рішеннями партії новітньою вітальню в життя величну програму будівництва комунізму, демонструють перед народами усього світу морально-політичну єдність, непорушну дружбу всіх народів великої Країни Рад, могутню згуртованість навколо Комуністичної партії Радянського Союзу.

В єдиному строю з усіма трудівниками країни йдуть назустріч знаменному ювілею члени Українського товариства глухих. Тобі, Батьківщино, наша праця натхнення—під таким девізом нині працюють активісти всіх 45 учбово-виробничих підприємств УТОГ, колгоспні і робітничі радгоспи, службовці—люди позбавлені слуху, але не позбавлені почуття безмежної любові до рідної Комуністичної партії, Радянської влади, і беззавітно в єдиній сім'ї багатонаціональної держави беруть активну участь у будівництві комунізму.

Великий Жовтень приніс глухим, нездоланим в минулому, позбавленим усіх людських прав, рівність громадянства. І з перших днів перемоги Жовтня глухі працівники включилися в активне політичне, культурне і трудове життя. А в червні 1933 року Центральний Виконавчий Комітет і Рада Народних Комісарів УРСР спеціальною постановою дозволили створити Українське товариство глухих, яке в наступному році відзначить сорокаріччя з дня утворення.

Досить сказати, що тільки у восьмій п'ятирічці, яка підприємства УТОГ була виконана за чотири з половиною роки, випущено продукції на 380 мільйонів карбованців—на 52 мільйони 800 тисяч карбованців більше, ніж передбачалося планом.

За останні повоєнні роки широко розгорнулося соціалістичне змагання на УВП, рух за комуністичну працю, за право називатися підприємством високої культури виробництва, колектив комуністичної праці.

Нині почесне звання комуністичних завоювали колективи 33-х цехів, 140 бригад, в тім числі 28 цехів і 106 бригад на учбово-виробничих підприємствах. Звання ударників комуністичної праці удостоєні 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Орденами Леніна, Жовтисової Революції, Трудового Червоного Прапора, «Знак Пошани» нагороджені ветерани праці Є. Стреляна, А. Кисельов, Є. Гітман та інші.

Ще більші і величніші завдання стоять перед колективами УВП у цій п'ятирічці. Випуск валової продукції намічено довести до мільйонів карбованців, обсяг реалізації збільшити понад 20 процентів і одержати 92 мільйони карбованців прибутку.

Нині, готуючись гідно зустріти 55-ту річницю Великого Жовтня, шести нові трудові подарунки до ювілею Батьківщини, колективи УВП стали на ударні, трудові вахти.

П'ятиденне завдання—за 4 дні—під таким девізом працюють потужники Вінницького УВП. П'ятнадцять ударних тижнів до свята країни зобов'язалися відпрацювати трикотажники Садгирського УВП і в цьому починанні вони не одинкові, їх заклик підтримують колективи багатьох УВП. Вже зараз на підприємствах Товариства працює немало ударників комуністичної праці, які видають проміжний рахунок кінця 1972, і I—II кварталів 1973 року. По них йдуть сотні робітників. Так практичними ділами трудящі глухі докладають на рішення XXIV з'їзду КПРС та XXIV з'їзду КП України, вносячи свій посильний доробок у загальну справу побудови комунізму.

У ЄДИНОМУ СТРОЮ, В СІМ'І ЄДИНІЙ

ТУРБОТАМИ ПАРТІЇ І УРЯДУ

Всі народи нашої великої Вітчизни готуються до святкування 50-річчя з дня утворення Союзу Радянських Соціалістичних Республік. Натхненні рішеннями XXIV з'їзду КПРС, робітничий клас, колгоспне селянство, інтелігенція прагнуть зустріти славний ювілей гідними трудовими подарунками — успіхами в соціалістичному змаганні за дострокове завершення виробничих завдань другого року дев'ятої п'ятирічки.

Всі підсумки історії Радянського Союзу більш як за півстоліття, весь сьогодинішній соціалістичний уклад нашого життя яскраво свідчать про братнє єднання всіх націй і національностей нашої країни, про дальше зростання і зміцнення животворних зв'язків між ними. У числі цих братерських взаємозв'язків і дружба між Українським та Білоруським товариствами глухих. Її одухотворює і насажує виховане Комуністичною партією «чуття єдиної родини», про яке так влучно сказав український поет Павло Тичина і яке глибоко притаманне людям всіх радянських республік.

Сьогодні ми розповідаємо про наших друзів-білорусів, про діяльність їх Товариства, про їх життя і працю та плани на майбутнє.

НЕЗЧИСЛЕННІ лиха принесла війна. Всі учбово-виробничі підприємства, школи, клуби, червоні кутки глухонімих були зруйновані. Після війни довелося починати все наново.

Завдяки величезним перевагам соціалістичного ладу, повсякденній турботі Комуністичної партії і Радянського уряду в небувало короткі строки вся довоєнна мережа Білоруського об'єднання глухонімих була не тільки відбудована, а й значно розширена, перевищена по всіх показниках.

Особливо швидкими темпами почало розвиватись об'єднання після прийняття Радою Міністрів БРСР постанови від 24 березня 1952 року, в якій намічені важливі заходи для боротьби з глухонімотою і поліпшення обслуговування цієї групи трудящих.

Побудовано нові дошкільні, шкільні, учбово-виробничі заклади, створено мережу лікувальних сурдологопедичних установ по всій республіці. В результаті всієї цієї грандіозної роботи, проведеної за рішенням партії й уряду, глухонімота відступила. Глухонімі були навчені розмовній мові.

В зв'язку з цим в 1953 році Рада Міністрів БРСР затвердила нове положення і перейменувала Білоруське об'єднання глухонімих в Білоруське товариство глухонімих, а в 1960 році — в Білоруське товариство глухих.

Нині Білоруське товариство глухих налічує понад 13-тисяч членів. Вони об'єднані в 6 обласних і 14 міжрайонних відділах. Більше як 10 тисяч чоловік працюють в різних галузях народного господарства. І трудяться вони добре. За роки восьмої п'ятирічки на 26,6 процента підвищилась продуктивність праці, обсяг промислового виробництва зріс в два рази, випущено виробів понад завдання на 4,6 мільйона карбованців. В ці роки (1966—1970) було збудовано і введено в дію нові промислові підприємства БілТОГ. Серед них: виробничий корпус на Могилівському УВП з річним об'ємом випуску продукції на 600 тисяч карбованців, виробничий корпус в м. Бобруйську по випуску сальників для автомобільної промисловості (річне завдання по випуску продукції — 800 тисяч карбованців), нове підприємство в м. Гродно, яке виробляє регулятори тиску зрідженого газу «Балтика» та вентилі до балонів для газифікації сіл і міст. На Гомельському УВП збудовано новий цех.

На підприємствах Товариства освоєно ряд нових виробів: Гомельське УВП почало випускати краники для автомобільної, тракторної і мотоциклетної промисловості, Мінське — різні пружини до автомобілів і тракторів.

У швейній галузі номенклатура виробів збільшилась на 13 найменувань. Подібне освоєння нових видів продукції є і в інших галузях.

В державному масштабі

Головна мета діяльності Товариства — допомогти людям, позбавленим слуху і тим, хто недочуває, знайти своє місце в житті, стати активними учасниками комуністичного будівництва. Вирішується це завдання в державному масштабі на науковій основі під керівництвом партійних і радянських органів.

В нашій країні успішно реалізується складна проблема загальної і професійного навчання глухих. Вітчизняна сурдопедагогіка розробила струнку систему освіти глухих і недочуваючих. Вона переробила мережу дошкільних закладів, спеціальні програми, підручники, методи навчання і виховання. Спеціальні школи глухих оснащені технічними приладами,

що допомагають використати комуністичні можливості при формуванні в учнів усної мови. В Білорусії є дев'ять спеціальних шкіл-інтернатів, республіканський дошкільний дитячий будинок, цілодобовий дитячий садок в Мінську.

Кожний глухий Білорусії має можливість здобути обрану спеціальність в спеціальних школах, на учбово-виробничих підприємствах, в профтехучилищах, технікумах і вузах. Різкими професіями оволодівають глухі та недочуваючі, навчаючись в Мінському профтехучилищі, в Гомельському та Мінському машинобудівельних технікумах, в Білоруському політехнічному інституті.

ВЕЛИКІ І БЛАГОРОДНІ ЗАВДАННЯ

Соціалістичне змагання членів Білоруського товариства глухих на честь 50-річчя Радянського Союзу очолюють правофлангові — понад дві тисячі ударників комуністичної праці. Ще чотири тисячі чоловік борються за це почесне звання.

На грудях кращих трудівників сяють нагороди Вітчизни. Орденом Трудового Червоного Прапора нагороджені презерувальник Мінського тракторного заводу Є. І. Ступак, чабан колгоспу імені ПІІ Інтернаціоналу Слуцького району Є. С. Кудинський, орденом «Знак Пошани» — слюсар Могилівського заводу «Строммашина» Н. А. Езерський, токарь Бешенковичського районного об'єднання «Сільгосптехніка» М. К. Овчинников та інші. Понад чотириста членів Товариства глухих удостоєні лєнінської ювілейної медалі «За доблесний труд».

З великим піднесенням трудяться члени Білоруського товариства глухих у ці дні, вносячи свою частку у виконання величного плану дев'ятої п'ятирічки. На мінських тракторному та автомобільному, на інших великих заводах, на підприємствах місцевої промисловості, в колгоспах і радгоспах глухі беруть активну участь в суспільній праці, виконують і перевищують норми виробітку.

Включившись у всенародне змагання за дострокове здійснення завдань, накреслених в Директивах XXIV з'їзду КПРС, члени Товариства зобов'язалися довести випуск продукції на своїх підприємствах у 1975 році до 30 мільйонів карбованців.

Обсяг виробництва в металообробній галузі збільшиться в 2,4 рази, в швейній — 1,2, в текстильно-галантерейній — 3,2 і у взуттєвій в 1,5 рази.

За рахунок дальшої спеціалізації, заміни ручної праці машинною, застарілого устаткування сучасним, ставиться завдання значно підвищити продуктивність праці.

Особлива увага приділяється поліпшенню умов праці і побуту робітників на підприємствах Товариства. Для цього передбачено реконструкцію Борисовського, Вітебського, Бобруйського, Барановичського, Гомельського і Брестського УВП, тобто 50 процентів підприємств Товариства, та будівництво нового учбово-виробничого підприємства в Мінську.

Значно будуть поліпшені житлові умови для членів Товариства, що працюють на його підприємствах: приймуть новоселів гуртожиток на 260 місць в Бресті та на 370 — в Гродно, реконструюється гуртожиток в Гомелі. Всього за п'ятирічку буде збудовано 28,4 тисячі квадратних метрів житлової площі.

Великі і благородні завдання стоять перед нашими білоруськими друзями. Нема сумніву в тому, що під керівництвом партійних і радянських органів республіки Білоруське товариство глухих доб'ється нових успіхів у роботі, внесе свій вклад у будівництво комунізму в нашій країні.

Сторінку підготував П. Омельченко за матеріалами Центрального правління БілТОГ.

ГОРТАЮЧИ СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

ТЯЖКИМ було життя до Жовтневої революції. За царськими законами глухі прирівнювалися до божевільних і, значить, не мали ні громадянських, ні політичних прав.

Майже ніяких документів про життя глухонімих Білорусії до революції немає. Відомо лише, що з багатьох тисяч їх тільки 12 чоловік змогли одержати початкову освіту в приватній школі, відкритій оглухлим вчителем В. І. Васютовичем у місті Вітебську. За нав-

чання батьки учнів платили по 5 карбованців золотом щомісячно. Жоден глухонімих до революції не міг одержати вищу освіту.

І тільки Велика Жовтнева соціалістична революція дала глухонімих усі громадянські та політичні права.

Незважаючи на громадянську війну, імперіалістичну блокаду, голод і розруху, молода Радянська держава повсякденно проявляла турботу про глухонімих. 10 жовтня 1919 року В. І. Ленін підписує

декрет про погодження функцій народних комісаріатів освіти та охорони здоров'я. В цьому документі зазначено, що глухонімі діти виховуються в спеціальних закладах Народного комісаріату освіти. 26 листопада 1920 року видано спеціальну постанову «Про соціальне забезпечення сліпих і глухих». В ній сказано, що усім глухонімих — і дітям, і дорослим, які не мають ні освіти, ні спеціальності і не можуть знайти доступу для себе роботу, дати повне соціальне забезпечення.

Це були законодавчі акти гуманності Радянського уряду.

ГОСПОДАРИ СВОЄЇ ДОЛІ

натися в одне Товариство. Виникнення його нерозривно зв'язане з організацією Всеросійського об'єднання глухонімих.

У вересні 1926 року група глухонімих Білорусії взяла участь в роботі I-ї Всеросійської наради глухонімих, де було створено Всеросійське об'єднання глухонімих. Це дало поштовх до створення Білоруського об'єднання глухих.

3 серпня 1931 року Рада Народних Комісарів БРСР затвердила Положення про Білоруське об'єднання глухонімих.

Затверджене Наркоматом соціального забезпечення БРСР оргбюро розгорнуло роботу серед глухонімих, розпочало підготовку до її республіканського з'їзду, який відбувся в червні 1932 року і обрав Центральне правління та ревізійну комісію Білоруського об'єднання глухонімих. Об'єднання розвинуло активну діяльність серед глухонімих республіки. Відкриваються міські та міжрайонні відділи в Мінську, Вітебську, Гомелі, Могилеві, Бобруйську, Полоцьку, Орші, Мозирі, Слуцьку, Вихові. Вся увага була скерована на культурно-побутове обслуговування людей, піднесення їх ідейно-

політичного, загально-освітнього та технічного рівня, на прилучення їх до суспільно-корисної трудової діяльності. З цією метою в Мінську, Гомелі, Вітебську та Бобруйську були побудовані учбово-виробничі підприємства.

Комуністична партія та Радянський уряд повсякденно приділяли велику увагу питанням поліпшення життя глухонімих. Самовідданою працею відповідали глухонімі на це велике піклування партії й уряду. Тисячі глухонімих були учасниками стахановського руху, багатьом із них було вручено урядові нагороди, почесні грамоти. Джерелом було життя Білоруського об'єднання глухонімих у передвоєнні роки. Значно підвищився загальноосвітній рівень його членів. Інтересною була художня самодіяльність в клубах, проводились огляди драматичних колективів, у репертуарі були такі п'єси, як «Егор Буличов та інші» М. Горького, «Без вини винуваті», О. Островського. Не менш цікавим було і спортивне життя. З особливим піднесенням пройшов пробіг на лижах за маршрутом Мінськ—Брянськ—Смоленськ—Мінськ, проведений під знаком дружби народів.

НА ЗАХИСТ ВІТЧИЗНИ

ВІРОЛОМНИЙ напад фашистської Німеччини перервав мирну творчу працю радянських людей. Горе війни обрушилося на Білорусію.

Разом з усім радянським народом захищали Вітчизну і трудящі глухонімі Білорусії. Вони допомагали у нещадній боротьбі з окупантами. Багато глухонімих вступили в партизанські загони і зі зброєю в руках билися проти загарбників.

Вихованці Мстиславської школи Микола Німий, Володимир Большов і Микола Островський пішли в партизани. Вони ремонтували їм взуття. Островський малював карикатури на фашистів і перепісував листівки. Всіх трьох удостоєно урядових нагород за участь в партизанському руху.

У загонах народних месників Білорусії билися багато членів Товариства. Серед тих, хто відзначився хоробрістю в розгромі ворога і має не одну урядову нагороду, Ф. А. Чудаков, Д. Н. Гришанович, С. М. Живуцький, В. З. Большов та багато інших членів Білоруського товариства глухонімих.

У Мстиславській школі залишилося 50 беззахисних дітей — сиріт. Їх не встигли вивезти. Вони тулились в одній напівзруйнованій будинку, тому що всі кращі приміщення зайняли фашистські солдати. Але вчителі, вихователі, що залишились із дітьми, були вірні своєму обов'язкові. Незважаючи на переслідування, вони діставали дітям продукти та одяг, а головне — виховували дітей в комуністичному дусі, в дусі ненависті до ворога. Вихователька школи Ніна Андріївна Жуковська знайомила дітей із зведенням Радінформбюро, читала їм листівки. У боротьбі з ворогом смертю хоробрих полягли вчителі школи Євген Шершньов та Борис Григор'єв.

Яскравим прикладом патріотизму є подвиг глухонімого із Бешенковичського району Вітебської області М. П. Пасаманова. Він взяв супроводити 200 гітлерівців до німецького гарнізону, але повів їх через грузьке болото в партизанську зону, де фашисти були знищені.

Під страхом смерті збирав у час війни розповсюджені підпільниками та скинуті з літаків листівки член Товариства Є. Є. Поточний. Ці листівки він передавав для ознайомлення глухонімих м. Вітебська.

КУЛЬТУРА ВИРОБНИЦТВА І ТЕХНІЧНИЙ ПРОГРЕС

Виконуючи рішення XXIV з'їзду КПРС, колектив Садгирського УВП багато зробив для підвищення культури виробництва й технічного прогресу. За досягнуті успіхи в цьому напрямку УВП присвоєно почесне звання «Підприємство високої культури».

Культура виробництва й технічний прогрес — це постійне удосконалення засобів і предметів праці, технологічних методів керування. Це — покращення охорони праці, впевнені кроки вперед по всіх напрямках господарської діяльності.

За вісім місяців 1972 року на УВП багато зроблено з цього питання. Встановлено 60 одиниць нового обладнання, 5 одиниць — модернізованого. Рационалізаторами УВП впроваджено різноманітні пристосування до верстатів 53-го і 21-го класів з тим, щоб підвищити якість випускаємої ними продукції. Впроваджено в виробництво більш ніж 30 організаційно-технічних заходів.

Значна робота виконана по покращенню умов праці: у роздягальні замість старих встановлені нові шафи, на деяких дільницях удосконалена вентиляція, освітлення, обладнано нове приміщення для гомомотальної дільниці.

Приміщення, устаткування, територія, завжди в належному порядку. Кожний трудівник дбає про чистоту на підприємстві. Всі ми розуміємо, що чистота й порядок не тільки запорука здоров'я, але й умова, що сприяє продуктивності праці.

На підприємстві постійно працюють комісії по контролю за чистотою й порядком на підприємстві, по своєчасному впровадженню всіх заходів, спрямованих на покращення культури виробництва. Питання культури виробництва постійно обговорюються на виробничих засіданнях, на партзборах, на загальних зборах.

Багато зроблено й вирішується питань з техніки безпеки та охорони праці. Всі члени колективу вивчили кодекс законів про працю УРСР, обладнана кімната по охороні праці, на робочих місцях є дошки по техніці безпеки, проводяться дні охорони праці.

Колектив підприємства не зупиняється на досягнутому, а завжди в творчих пошуках. Робить все для покращення культури підприємства, технічного прогресу.

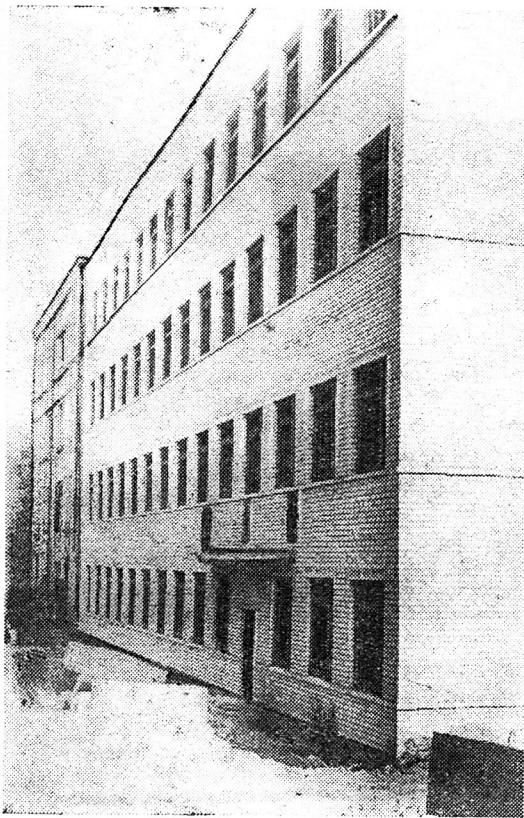
Ми впевнені, що гідно зустрінемо 50-річчя славного ювілею й надалі збережемо за собою почесне звання — «Підприємство високої культури».

Г. ПРОХОРЕНКО.

НОВИЙ ВИРОБНИЧИЙ КОРПУС

З року в рік зростає випуск продукції на Артемівському учбово-виробничому підприємстві, а це в свою чергу потребує додаткових виробничих площ. Проблема будівництва нового корпусу в Артемівському учбово-виробничому підприємстві назріла вже давно.

Починаючи з березня 1971 року, поруч із старим виробничим корпусом розпочалося будівництво нового.

На фото: новий чотириповерховий виробничий корпус по вулиці Профінтерна, № 116.

ЦЕ ПО-КОМСОМОЛЬСЬКИ

Ольга Самойленко працює швеєю на третій дільниці Житомирського учбово-виробничого підприємства — шие дитячий одяг. Не відстає вона від своїх старших подруг: 110—115 процентів — такий щоденний виробіток у неї. Але Ольга добре розуміє, що вона повинна працювати ще краще, до цього її зобов'язує звання ударниці комуністичної праці.

І це знає вона, що їй потрібно постійно працювати над собою, не зупинятися на досягнутому. Комсомолка Ольга Самойленко так і робить. Вона вже оволоділа декількома суміжними професіями, і завжди може підмінити, і часто підміняє товаришок по роботі, які з тих чи інших причин не вийшли на зміну. Вона, як і її подруги по роботі, ніколи не дозволяє, щоб простоювали машини...

А після роботи Ольга часто навідується у спортивний зал добровільного товариства «Спартак». Досвідчена волейболістка ось уже п'ять років постійно відвідує заняття, непогано грає у волейбол і збирається, у свій час, стати тренером.

Ольга Самойленко не тільки відмінно працює, захоплюється спортом — вона продовжує вчитись у вечірній школі робітничої молоді. В цьому році закінчить 13-клас.

Т. ПРОХОРЧУК.

Нині йдуть опоряджувальні внутрішні роботи, закінчується перекриття покрівлі.

— Новий виробничий корпус повинен стати до ладу в IV кварталі цього року, — заявила директор підприємства Галина Олександрівна Бондаренко, — із введенням його ми значно поліпшимо умови праці швейників, краще розмістимо наявну техніку.

Бригада закрійниць Вінницького УВП, яку очолює Г. Гич впроваджує у своїй роботі передові, прогресивні методи крою тканини. Це нововведення принесло у їхню копилку до тисячі кілограмів зекономленого трикотажного полотна.

Колектив бригади вже працює в рахунок 1973 року. Свої трудові здобутки закрійниці присвячують піввіковому ювілею утворення Союзу РСР.

На фото: (зліва направо) Г. Гич, О. Костенко і М. Малик за роботою.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ТРУДНОЩІ БУДУТЬ ПОДОЛАНІ

Колектив Чернігівського УВП спеціалізується на пошитті робочих брезентових костюмів, рукавиць та плащів. Слів нема, продукція дуже потрібна промисловим підприємствам і користується великим попитом. Та треба не забувати й того, що в роботі швейників немало труднощів. Скажемо прямо: шити білизну з тонких тканин — одне, а до брезенту треба мати крім умінь, ще й, м'яко кажучи, терпіння.

На другому потоці шийються плащі із брезентової тканини артикул 11201. Брезент — досить товстий, просочений і в обробці важкуватий, особливо на згинах. Машини 22-го класу не можуть забезпечити якісну обробку. Голки і пластини досить часто ламаються — знижується продуктивність праці. Із такої тканини за зміну виготовляється

100 плащів, а з тканини м'якої — 170.

І все ж колектив швейників долає ці труднощі — у 1972 році на якість продукції не надійшло жодної рекламатії.

На підприємстві введений бездефектний метод здачі продукції. До кожного цеху доведені ліміти на переробку і установочні операції. На поточкових лініях впроваджена нова схема розподілу праці з урахуванням індивідуальних здібностей робітниць на кожній операції. Це дозволило ліквідувати завали і забезпечити ритмічний випуск виробів. Всі вироби обов'язково проходять розбраковуку.

Щопонеділка проводиться перевірка якості виробів у цехах комісією, в яку входять представники відділу технічного контролю, інженерно-технічні працівники, майстри та кращі виробничники. Про всі помічені дефекти по випуску

продукції комісія доводить до відома робітників, а особливо важливі питання виносяться на плануюрку. Щомісяця дані перевірок якості продукції зводяться і дані подаються у бухгалтерію для врахування при виплаті премій.

Однак, проводячи суворий контроль за якістю вироблюваної продукції на Чернігівському УВП, для дальшого покращання технологічного процесу необхідно завершити механізацію вантажно-розвантажувальних робіт на закрійній та підготовчій дільницях. Уже зараз назріла потреба впровадити агрегатно-груповий метод по пошиттю брезентових костюмів.

Перевірка показала, що колектив швейників має всі можливості успішно виконати взяті соціальні зобов'язання другого року п'ятирічки достроково, гідно зустріти славне 50-річчя Союзу РСР.

ВИПУСК ПРОДУКЦІЇ ЗРОСТАЄ

Закінчилася робоча зміна. З конвейєра швейного цеху Чернівецького УВП зійшло 3480 одиниць чоловічої та жіночої трикотажної білизни, або на 456 штук більше, ніж було передбачено плановим завданням.

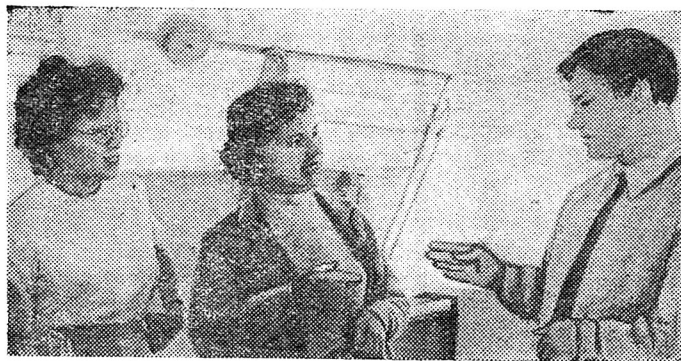
Так з дня у день трудиться зміна, яку очолює майстер Софія Макарівна Антоненко. Змагаючись за гідну зустріч 50-річчя утворення СРСР, цей колектив щодня видає надпланову продукцію при високій якості.

Перед у соціалістичному змаганні ведуть швей Анастасія Да-

цькова, Ольга Герасим, Олена Халатурник та багато інших, які виконують змінні завдання на 140 процентів.

З випередженням часу в рахунок кінця 1972 і початку 1973 років у бригаді трудиться вісім чоловік. Серед них — Галина Гапон, Марія Табалюк, Марія Кіношук, Лариса Гулькіна та інші.

З першого пред'явлення здають готову продукцію у відділ технічного контролю швей Лідія Семеляка, Ярослава Жуф'як, Марія Яковина та інші.

Між проектно-конструкторським бюро УТОГ та СКБ Всеросійського товариства глухих давно існують добрі виробничі відносини. Ці колективи постійно підвищують продуктивність праці, впроваджують нове в роботу.

Наприкінці вересня цього року в Києві побувала група співробітників СКБ ВТОГ у складі дев'яти чоловік. Гості ознайомилися з

роботою відділів проектно-конструкторського бюро УТОГ, обмінялися досвідом своєї роботи, а потім здійснили екскурсію по історичних та визначних місцях столиці України.

На фото: гості з Москви розмовляють із інженером-конструктором відділу оснастки Сергієм Захаровим.

Фото І. ГАЙСИНСЬКОГО.

Запорукою високих виробничих успіхів бригади майстра С. М. Антоненко є добре налагоджена гласність соціалістичного змагання між колективами швейників учбово-виробничого підприємства. Так, на стіні в цеху висить показник виконання плану. Після закінчення робочої зміни швей бачать, як вони попрацювали сьогодні: скільки випустили додаткової продукції понад виробничі завдання, чи скажімо, заборгували.

Крім того, в цеху добре налагоджене індивідуальне змагання швей. Кожна трудівниця має соціалістичне зобов'язання. На початку нового місяця профгоспланатор підбиває підсумки його виконання. Швею, яка вишла три місяці підряд переможцем змагання, адміністрація УВП нагороджує грошовою премією.

Велике значення в ритмічному випуску продукції колективом бригади має правильна організація праці, яку здійснює майстер С. М. Антоненко.

Готуючи гідну зустріч півстолітньому ювілею Союзу РСР, колектив бригади дав слово завершити річний план по випуску швейних виробів до 22 грудня, випустити 99 процентів продукції першим сортом.

Слова робітниць не розходяться з ділами.

Б. ПЕТРЕНКО.

НАШЕ
ЖИТТЯ 3

Субота, 30 вересня 1972 р.

Спортивний тиждень

Збірна команда Українського товариства глухих — одна із найсильніших команд. Досить сказати, що вона в минулому — 1971 році, виборола звання чемпіона СРСР.

Багато наших спортсменів захищали і захищають честь радянського спорту у нас в країні та за рубежом. Всім любителям спорту відомі імена заслуженого майстра спорту СРСР В. Скоморохова, чемпіонки міжнародних ігор глухих Ф. Антонової, срібного призера міжнародних ігор глухих М. Васильєва та багатьох інших.

Спорт міцно увійшов у життя членів УТОГ. Наше Товариство створює всі умови для всебічного розвитку людини, щоб вона в собі гармонійно поєднувала духовне багатство, моральну чистоту і фізичну досконалість.

Ось уже другий рік підряд місто Донецьк приймає на своїх стадіонах легкоатлетів республіки. Все тут зроблено для того, щоб спортсмени могли найкраще проявити свої здібності.

Двісті тридцять сім спортсменів

на дистанції 200 метрів. Киянин М. Васильєв — призер з бігу на 800, 1500 та 5000 метрів. Всі ці спортивні досягнення радують, бо вони говорять про високу майстерність, техніку, про нездоланну волю до перемоги.

Але стає прикро і боляче, коли бачиш серед учасників змагання звичайних «гастролерів». Не задумуючись про те, скільки часу, (не говорячи вже про кошти), було затрачено на них, вони приїхали швидше всього на розвагу, ніж на серйозне змагання.

Про посереднє ставлення до такої важливої справи свідчать і успіхи «легкоатлетів» Івано-Франківська і Тернополя. Спортсмени цих областей не тільки не здобули перемог, але й набрали відповідно мінус 25 і мінус 42 очка. Постає справедливе запитання перед тренерами цих команд: кого ж ви готували на такі відповідальні змагання? Адже ці результати свідчать про те, що жоден спортсмен не зміг виконати навіть залікового нормативу. До речі, в цьому році на республіканських

високі результати, і деякий ріст спортивної майстерності. Але слід відмітити, що наша легкоатлетична спортивна команда складається в основному із спортсменів-ветеранів. Настав час серйозно подумати про те, щоб збірна УТОГ значно поповнилась за рахунок

Команда спортсменів м. Ворошиловграда — чемпіон УТОГ з легкої атлетики.

Республіканські змагання легкоатлетів УТОГ

ДОНЕЦЬК

Киянин Микола Васильєв — переможець на дистанціях 800, 1500 та 5000 метрів.

молоді спортсмени непогано себе зарекомендували. Це в першу чергу відноситься до харків'янина С. Хом'якова, М. Гребенюка з Ворошиловграда, які після змагання увійшли до складу збірної команди УТОГ з легкої атлетики.

На початку жовтня у Волгограді збірній команді Товариства доведеться захищати титул чемпіона на Всесоюзних змаганнях легкоатлетів. Треба сподіватися, що до цих змагань збірна підготується і одержить перемогу.

В. РЯБЧУК,
відповідальний секретар
спортивної федерації УТОГ.

Республіканські змагання. Забіг на 100 метрів. Переможець — В. Лукаш.

легкоатлетів із 24 обласних спортивних федерацій Товариства зібралися в Донецьку. Три дні проходили змагання. Три дні напруженої боротьби показали, що перше загальнокомандне місце по праву завоювали ворошиловградці, які набрали 313 очок, одесити — 243, на третьому місці кияни — 183 очка.

Порадували глядачів своєю майстерністю спортсмени: В. Лукаш, О. Браніш, Г. Голуб. Приємно відзначити, що на змаганнях був досягнутий один норматив кандидата в майстри спорту, 5 нормативів I розряду, 25 — II розряду, 131 норматив — III розряду і 124 нормативи — I юнацького розряду. Треба відзначити, що чемпіонами у першості України з бігу стали: на 100 метрів одеситка Г. Крамарова, з бігу на 200 метрів — одеситка О. Браніш. Вона ж показала найкращі результати на дистанціях 400 і 800 метрів. Спортсменка з Житомирської обласної спортивної федерації Т. Тутак стала призером змагань у стрибках в висоту. О. Калина з Донецька виборола звання чемпіонки по метанню списа, диска та в штовханні ядра.

Серед чоловіків чемпіоном з бігу на 100 метрів став ворошиловградець В. Лукаш, він же переміг

змаганнях легкоатлетів заліковий норматив був, порівняно з минулими роками, досить низький. Та, незважаючи навіть на низький заліковий норматив, деякі спортсмени не змогли його подолати.

Всі ці прикрі факти свідчать про те, що на республіканські змагання попадають люди випадкові, що тренери деяких команд невідповідально відносяться до підбору і виховання спортсменів. Нам здається, що вже пора кожному усвідомити, що спортивні змагання це, не прогулянка з метою розваги, а своєрідний екзаме́н за пророблену роботу на протязі року, це звіт кожного спортивного колективу, кожного тренера перед громадськістю. Чим же можуть пояснити тренери команд Тернополя та Івано-Франківська таке нехлюйське відношення до дорученої справи.

До речі, сильна в минулому, команда Полтавської обласної спортивної федерації в кількості 11 чоловік набрала всього аж... 4 очка. Не було потреби приїздити в Донецьк на республіканські змагання зовсім не підготовленими.

Змагання на першість УРСР з легкої атлетики закінчилися. В основному команди показали сильну, стабільну спортивну витримку.

Спортсменка Донецької обласної спортивної федерації Ольга Калина на республіканських змаганнях легкоатлетів зайняла I місце по метанню списа.

Фото з республіканських змагань легкоатлетів надіслав Валентин Якубенко.

УСПІХИ І НЕВДАЧІ

У зональному фестивалі самодіяльного мистецтва, присвяченому 50-річчю утворення СРСР, що відбувся в м. Житомирі, взяли участь чотири області: Житомирська, Волинська, Рівенська та Хмельницька.

Порадував глядачів виставою В. Собка «Голосіївський ліс» драматичний колектив Житомирського Будинку культури (режисер Г. Гольдінер). Колектив і його режисер багато й плідно попрацювали над цим твором, це й забезпечило йому успіх.

Слабше виступили естрадні і танцювальні колективи цієї зони. Невиразним було художньо-мімічне читання, за винятком виступу Н. Хонтинської (Хмельницька область). Багатьом виконавцям естрадних сцен і хореографічних номерів не вистачало майстерності і тому виступи їх не були проникнуті глибоким почуттям. Деякі

естрадні номери не відзначались добрим смаком їх постановників. Невдалою виявилася і виставомонтаж «Сильні духом» за книгою Д. Медведєва, яка розповідає про Героя Радянського Союзу М. І. Кузнецова. Колектив Рівенського Будинку культури та його режисер, не маючи достатнього досвіду, взялися за складну п'єсу, що виявилася їм не під силу. Але заслугою режисера Н. Насекоїної є те, що вона зуміла організувати і згуртувати пристрасних любителів теат-

рального мистецтва, а це послужить запорукою майбутніх успіхів колективу.

Відрадно відзначити народження гуртків оригінального жанру (ілюзії) в Хмельницькому та Луцьку. Будемо сподіватися, що ця цікава робота розвиватиметься і надалі.

У підготовці та проведенні зонального фестивалю самодіяльного мистецтва велику організаційну роботу провели керівники Житомирського Будинку культури

І. САПОЖНИКОВ.

Редактор **О. БОРИМЧУК.**

Наша адреса: 252005, м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.

«Наша життя» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 1553—5000. 72 р.

Заслужений майстер спорту СРСР Вячеслав Скоморохов — переможець на дистанції 400 метрів.